

عنوان مقاله:

طراحی مجتمع زیستی پایدار شهری با رویکرد ارتقای تعاملات اجتماعی

محل انتشار:

سومین همایش بین المللی معماری عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

آرامه اسکندری - کارشناسی ارشد معماری - معماری / دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات کرج

حسینعلی جمشیدی - کارشناسی ارشد معماری - معماری / دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات کرج

خلاصه مقاله:

شهرها از اصلی ترین مظاهر تمدن ملت ها به شمار می آیند که در ارتباط با فضاها و کیفیت های موجود و در عین حال مردم معنا می شوند. لذا این تعامل را می توان به مثابه مجموعه ای متشکل از مردم، کالبد و فعالیت در قالب مجتمع زیستی در نظر گرفت. با صنعتی شدن شهرها و پیامد های ناشی از آن، در راستای توجه به نقش مفصلی طراحی های شهری با رویکرد تعاملی، لازم است که به تمامی ابعاد پتانسیلی موجود در منطقه توجه کافی و بهینه در راستای ایجاد و حفظ ارزش های اجتماعی صورت گیرد. یکی از خصوصیات مجتمع زیستی پایدار و سالم ایجاد یک ساختار کالبدی مناسب به منظور جبران خلا روابط اجتماعی- فرهنگی، توجه به محلات و تقویت فرهنگ محله محوری، حضور آحاد مردم در محلات و نقش آفرینی آن ها در ایجاد زندگی اجتماعی می باشد. فرهنگ هر جامعه منشاء اصلی الگوهای رفتاری و هنجارهای مورد قبول آن جامعه است و نقشی اساسی در طراحی ها به عهده دارد. در معماری سنتی ما همه نیازها در روابط فضایی خانه و محیط پیرامونش به نوعی تامین می شده است و اشکال سنتی خانه ها بر حسب نیازها و ملزومات اجتماعی و فرهنگی تکامل می یافت و همراه با پیشرفت فرهنگی تغییر می کرد. این تحقیق محور اصلی بحث خود را بر مروری بر ادبیات و مبانی نظری کالبدی مجتمع زیستی از یک سو و از دیگر سو توجه به ادبیات مرتبط با آن در روابط اجتماعی؛ توجه خود را بر روی خلق مدلی از پایداری متناسب با نیازهای انسانی در زندگی جمعی متمرکز نموده و چارچوبی متناسب با خواسته های انسانی را در راستای طراحی یک مجتمع زیستی- مسکونی پایدار ارائه می نماید.

کلمات کلیدی:

مجتمع زیستی، ویژگی های کالبدی، تعاملات اجتماعی، پایداری اجتماعی، محله پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/711780>

